

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

Run With the Wind ทะยานไปกับสายลม

風が強く吹いている

มิอูระ ชิอน

เขียน

รณัญ พลแสน

แปล

“ผมได้ลู่วิ่งไฟฟ้ามาจากชินโดแล้ว ถ้ามีลู่วิ่งนั้นก็อ่านการ์ตูนไปวิ่งไปได้
ผมเองก็อ่านการ์ตูนแทบจะทั้งวันอยู่แล้ว เลยคิดว่าคงหวังผลได้อยู่นะ”

- มิอูระ ชิอน

การอ่านดี้อร่าทุกเล่มที่รัก

คำนำสำนักพิมพ์

“ความฝัน” ของคุณเป็นอย่างไร

บางคนอยู่ระหว่างไล่ตามความฝัน บางคนทำความฝันนั้นให้เป็นจริงได้แล้วและกำลังเริ่มต้นความฝันครั้งใหม่ ขณะที่อีกหลายคนปล่อยวางความฝันไปแล้ว หรือบางคนอาจไม่เคยมีความฝันเลย แต่ไม่ว่าความฝันของคุณจะเป็นอย่างไรก็อยากให้ลองมาอ่านหนังสือเล่มนี้

เพราะหนังสือเล่มที่ถืออยู่นี้ประกอบด้วยตัวจุดชนวนที่ชื่อว่า “แรงบันดาลใจ” ซึ่งทำให้ไฟแห่งฝันลุกโชนขึ้นอีกครั้ง ผ่านเรื่องราว “การวิ่ง” ของเด็กหนุ่มทั้งสิบคนที่ต้องฝ่าฟันอุปสรรคที่เรียกว่า “ตนเอง” เพื่อมุ่งสู่จุดสูงสุดของความฝันเท่าที่จะไปถึงได้

หากพิจารณาจากภาพปกคงจัดให้หนังสือเล่มนี้อยู่ในหมวดนิยายแนวกีฬา เพียงแต่ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้นำเสนอเพียงแค่เรื่องราวการคว้าชัยชนะ มิตรภาพ หรือการไล่ตามความฝันเท่านั้น แต่ยังทำให้เห็น “ความกล้า” ที่จะลุกขึ้นมาทำความฝันให้เกิดขึ้นจริง แม้ว่าปลายทางแห่งความฝันนี้จะไม่ใช่อะไรที่คาดหวังไว้ แต่อย่างน้อยก็ได้เริ่มต้นก้าวเดินตามเส้นทางความฝัน

หรืออย่างน้อยเมื่ออ่านจบก็คงอยากลุกขึ้นมา “วิ่ง” สักครั้ง
แม้ว่าเรื่องราวการต่อสู้ของเด็กหนุ่มทั้งสิบจะเคยบอกเล่า
ในรูปแบบแอนิเมชันซึ่งหลายคนเคยดูมาแล้ว แต่ในวันนี้พวกเขา
ได้มาปรากฏตัวในรูปแบบหนังสือที่ให้นักอ่านได้สัมผัสถึงความมุ่งมั่น
และความฝันของเหล่าตัวละครผ่านหน้ากระดาษอีกครั้ง
...สุดท้ายนี้ ขอให้สายลมช่วยนำพาความฝันที่เคยวาดหวัง
ให้เกิดขึ้นอีกครั้ง

piccolo

สารบัญ

อารัมภบท	1
บทที่ 1 เหล่าผู้อาศัยในหอบิฏกุเซโ	7
บทที่ 2 ภยันตรายได้หล้านี้ไซ้ สติในภูเขฮาโกเนะ	46
บทที่ 3 เริ่มต้นการฝึกซ้อม	86
บทที่ 4 แข่งเก็บสถิติ	133
บทที่ 5 เมฆฤดูร้อน	177
บทที่ 6 เสี่ยงกู้รื่องของจิตวิญญาณ	218
บทที่ 7 แข่งรอบคัดเลือก	251
บทที่ 8 ฤดูหนาวมาเยือนอีกครั้ง	290
บทที่ 9 สู้ศึกฟากฝั่ง	353
บทที่ 10 ดาวตก	444
บทส่งท้าย	581
ส่งท้ายจากผู้แปล	587
เกี่ยวกับผู้เขียน	588
เกี่ยวกับผู้แปล	589

อารัมภบท

บริเวณนี้ห่างจากถนนคันโจหมายเลข 8 ทางฝั่งตะวันตก ซึ่งใช้เวลาเดินเพียง 20 นาที และในเวลากลางคืนท้องฟ้าจะปลอดโปร่ง ส่วนช่วงกลางวันอากาศจะดี จึงแทบไม่ยากเชื่อเมื่อมีการประกาศเตือนเรื่องหมอกควันแบบโฟโตเคมีคอล¹ มีบ้านเดี่ยวหลังเล็กตั้งเรียงรายในย่านที่พักอาศัยซึ่งมีบรรยากาศเงียบสงบ โดยมีแสงไฟจากถนนไม่กี่ดวงช่วยส่องสว่าง

คิโยเสะ ไชจิ แหงหน้ามองท้องฟ้าขณะเดินไปตามถนน คับแคบซึ่งเดินรถได้ทางเดียว ท้องฟ้าของที่นี่เทียบไม่ได้กับท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวในบ้านเกิดที่จังหวัดชิมาเนะ แต่อย่างน้อยที่นี่ก็ยังมีดวงดาวอยู่บ้าง

ถ้ามีดาวตกด้วยก็ดีสิ เขาคิด แต่ท้องฟ้าก็ไร้ความเคลื่อนไหวใด ๆ

สายลมพัดผ่านต้นคอ อีกไม่นานจะเข้าสู่เดือนเมษายน แต่อากาศตอนกลางคืนยังคงหนาวเย็น ปล่องควันของโรงอาบน้ำเจ้าประจำ “สิรุโนะยู” ตั้งตระหง่านอยู่เหนือหลังคาเตี้ย ๆ

คิโยเสะละสายตาจากท้องฟ้า ก่อนจะก้มหน้าซุกปากเสื้อโดเทระ² แล้วชอยเท้าเร็วขึ้น

คิโยเสะลงไปแช่น้ำหลังจากล้างตัวเสร็จ แต่แช่ได้ไม่นาน

¹ หรือเรียกว่าหมอกสีน้ำตาล ซึ่งเกิดจากการทำปฏิกิริยาเคมีแสงอาทิตย์ของก๊าซต่าง ๆ เป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิต

² ชุดญี่ปุ่นประเภทหนึ่ง ลักษณะเป็นเสื้อคลุมคล้ายชุดยูคาตะ

ก็ต้องลุกขึ้น นั่นเพราะน้ำที่โรงอาบน้ำในโตเกียวร้อนเอาเรื่องเลย
ทีเดียว เมื่อเห็นคิโยสะรีบลุก ช่างปูนขาประจำของ “สึรุโนะยู”
ซึ่งอยู่บริเวณที่ล้างตัวก็หัวเราะขึ้นมาทันที

“แช่น้ำแป๊บเดียวเหมือนเดิมเลยนะ ไฮจิ”

เจ็บใจซะมัด ทั้งๆที่ยอมเสียเงิน แต่กลับแช่น้ำได้ไม่นาน
คิโยสะกลับไปนั่งบนเก้าอี้พลาสติกบริเวณที่ล้างตัวอีกครั้ง
ก่อนจะมองกระจกแล้วลงมือโกนหนวดด้วยมีดโกนที่เตรียมมาเอง
ส่วนช่างปูนก็เดินผ่านด้านหลังคิโยสะไปอย่างสบายอารมณ์
ก่อนจะลงไปแช่ในอ่างอาบน้ำพลางส่งเสียงคราง

“ชาวเมืองเอโดะ³ สมัยก่อนพูดกันว่าน้ำในอ่างต้องต้มให้ร้อน
จนแทบแห้งถึงจะดี”

เสียงช่างปูนดังก้องโรงอาบน้ำซึ่งมีเพดานสูงและปูกระเบื้อง
รอบๆ ไม่มีวิธีแหว่ว่าจะมีผู้ให้บริการจากห้องอาบน้ำฝั่งผู้หญิง
ส่วนเจ้าของโรงอาบน้ำกำลังนั่งถอนขนจุมูกอย่างเบื่อหน่ายอยู่
ตรงเคาน์เตอร์ไม้มาได้สักพักแล้ว ท่าทางลูกค้าจะมีแค่คิโยสะ
กับช่างปูนเพียงสองคน

“ที่ลุ่มพูดมาผมคิดว่าน่าสนใจดี แต่ก็ทำให้สงสัยด้วยครับ”

“อะไรเหรอ”

“ที่นี่ไม่ใช่ในเมืองเอโดะ แต่เป็นนอกเมืองนะครับ”

คิโยสะโกนหนวดเสร็จก็เดินมาที่อ่างอาบน้ำอีกครั้ง เขา
มองช่างปูนขณะเดียวกันก็เปิดก๊อกเติมน้ำเย็นลงในอ่าง แล้ว
น้ำที่มีอุณหภูมิแตกต่างกันก็ผสมกัน เมื่อตรวจสอบอุณหภูมิจนแน่ใจ

³ สมัยก่อนจะเรียกเมืองโตเกียวว่าเอโดะ

คิโยเสะก็หย่อนตัวลงอ่างที่มีน้ำอุ่นอุณหภูมิปลอดภัย โดยนั่งปักหลังอยู่ข้างก๊อกน้ำพร้อมกับเหยียดขา

“ถ้าแยกความแตกต่างระหว่างในเมืองกับนอกเมืองเอโดะได้ แสดงว่าคุ้นเคยกับที่นี่พอสมควรแล้วสินะ”

ดูเหมือนช่างปูนจะล้มเลิกความคิดที่จะชิงก๊อกรับกลับคืน เขาถอยห่างจากบริเวณน้ำอุ่นไปอยู่ฝั่งตรงข้ามคิโยเสะ

“เข้าปีที่ 4 แล้วครับ”

“เป็นยังไงบ้างละ ปีนี้ห้องในหอซึกุเซอิซึน่าจะเต็มใช่ไหม”

“ยังเหลืออีกห้องครับ ไม่รู้จะมีคนมาอยู่ไหม”

“ถ้ามีคนเข้าพักก็ดีสิ”

“ครับ”

หวังให้เป็นแบบนั้น คิโยเสะคิด เข้าสู่ปีสุดท้ายแล้ว และโอกาสครั้งสำคัญกำลังจะเวียนมาถึง เหลืออีกแค่คนเดียวเท่านั้น ต้องหาให้ได้ แล้วเขาก็ใช้สองมือรื้อน้ำมาถูใบหน้า

บางที่เขาอาจจะแพ้มีดโกน ผิวแก้มที่โดนน้ำอุ่นจึงแสบ

คิโยเสะออกจากโรงอาบน้ำพร้อมกับช่างปูน เขาเดินอ้อยอิ่งไปตามถนนยามค่ำคืน ขณะที่ช่างปูนขึ้นรถจักรยานไปด้วย คงเพราะเพิ่งแช่น้ำร้อนมาจึงไม่รู้สึกหนาวแม้แต่น้อย แต่ระหว่างที่ขังใจว่าจะถอดเสื้อโตะหะดีไหม เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าที่ฟังดูรีบร้อนและเสียงตะโกนกรีดขูดดังมาจากด้านหลังไกล ๆ

คิโยเสะหันกลับไปมอง แล้วก็เห็นเงาของคนสองคนตรงสุดถนนสายเล็ก ๆ

ชายคนหนึ่งวิ่งมาทางนี้ด้วยจังหวะก้าวเท้าที่แม่นยำ คล้ายจะสลัดชายอีกคนซึ่งโหวกเหวกโวยวายอยู่ด้านหลัง เพียงไม่นาน

ชายคนนั้นวิ่งเข้าใกล้คิโยเสะกับช่างปูน และกว่าคิโยเสะจะเห็นว่าคนที่วิ่งมานั้นเป็นชายหนุ่ม เขาคนนั้นก็วิ่งผ่านคิโยเสะไปแล้ว ขณะที่ชายอีกคนซึ่งสวมผ้ากันเปื้อนของร้านสะดวกซื้อไล่ตามมาห่างๆ

ชายหนุ่มคนที่วิ่งผ่านคิโยเสะไปนั้น ลมหายใจของเขาไม่ติดขัดแม้แต่น้อย ตอนแรกคิโยเสะคิดจะวิ่งตามไป แต่เสียงคำทักของช่างปูนก็หยุดเขาไว้เสียก่อน

“ແ່ງຈິງ ໆ ເລຍ ເຈົ້າພວກລັກເລີກໂຮມນ້ອຍເນີຍ”

มาลองนึกดู เหมือนพนักงานร้านสะดวกซื้อที่วิ่งไล่หลังมานั้นจะตะโกนว่า “ช่วยจับให้ที” แต่หูของคิโยเสะกลับไม่ได้ยินคำพูดนั้น เพราะถูกท่าวิ่งของชายคนนั้นดึงดูดไว้ เป็นท่าวิ่งที่มีพลังและจังหวะก้าวสม่ำเสมอคล้ายกับเครื่องจักร

คิโยเสะหันไปจับแฮนด์จักรยานแล้วแย่งรถจักรยานจากช่างปูน

“ขอขี่มหน่อยครับ”

คิโยเสะยื่นคร่อมจักรยานแล้วปั่นออกไปเต็มกำลัง ไล่ตามชายคนนั้นที่วิ่งหายไปในความมืด ทั้งช่างปูนที่ยังยืนงงเอาไว้

หมอนี่ละ คนที่ฉันตามหามาตลอด คือเจ้าหมอนี่

ไฟแห่งความเชื่อมั่นถูกจุดขึ้นในใจราวกับลาวาซึ่งปะทุบริเวณปากปล่องภูเขาไฟอันมืดมิด เขาไม่มีวันมองข้ามไปได้บนถนนแคบๆ ที่ชายคนนั้นวิ่งผ่านมีเพียงร่องรอยการวิ่งที่เป็นประกายของชายคนนั้น ราวกับทางช้างเผือกที่ตัดผ่านท้องฟ้ายามค่ำคืน ราวกับกลิ่นหอมหวานของดอกไม้ที่เชื้อเชิญหมู่แมลงให้เข้าใกล้ เป็นร่องรอยที่นำทางให้คิโยเสะไปข้างหน้า

เสื้อโดเทระของคิโยเสะด้านลมจนโป่งพอง ในที่สุดแสงไฟจากรถจักรยานก็ส่องไปถึงชายคนนั้นซึ่งวิ่งอยู่ข้างหน้า ทุกครั้งที่คิโยเสะปั่นบันไดจักรยาน แสงไฟดวงกลมจะไหวไปมาบนแผ่นหลังของชายคนนั้น

การทรงตัวดี คิโยเสะพยายามระงับความตื่นเต้นพลางสังเกตท่าวิ่งของชายคนนั้น เป็นท่าวิ่งคล้ายกับแผ่นหลังมีแกนกลางตั้งตรง ช่วงขาตั้งแต่หัวเข่าลงไปยืดหยุ่นดี หัวไหล่ไม่เกร็งเกินความจำเป็น ข้อเท้าดูยืดหยุ่นจนรับแรงกระแทกจากพื้นได้ดี เป็นท่าวิ่งที่ดูเบาและยืดหยุ่นแต่มีพลัง

อีกฝ่ายคงสัมผัสได้ว่าคิโยเสะอยู่ข้างหลัง ชายคนนั้นจึงหันกลับมาองเล็กน้อย คิโยเสะจึงเห็นใบหน้าด้านข้างนั้นอย่างชัดเจนท่ามกลางแสงไฟข้างถนนที่ส่องสว่างในยามค่ำคืนจนเปลออูทานเบาๆ

นายเองหรือ

ความรู้สึกหลากหลายผสมปนเปอยู่ในอก เป็นความรู้สึกที่ตัวเขาเองก็ไม่เข้าใจว่านั่นเป็นความยินดีหรือความหวาดหวั่น มีเพียงกลางสังหรณ์ที่ชัดเจนว่าบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น

คิโยเสะเร่งความเร็วจักรยานโดยปั่นไปชนาบข้างชายคนนั้น คล้ายจะถูกอะไรบางอย่างซึ่งอยู่ห่างไกลชักใยอยู่ รวากับถูกผลักดันด้วยเสียงเพรียกจากกันบึ้งในจิตใจ แต่ไม่ว่าส่วนลึกในจิตใจจะรู้สึกอย่างไร คิโยเสะก็เอ่ยถามออกไปอย่างไม่รู้ตัว

“ชอบวิ่งหรือ”

ชายคนนั้นหยุดวิ่งกะทันหันแล้วหันมาหาคิโยเสะพร้อมสีหน้าที่ไม่ว่าไร่โกรธหรือหงุดหงิด เขามองคิโยเสะด้วยดวงตาสีดำสนิท

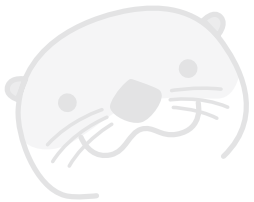
ซึ่งแฝงเร้นความเร่าร้อนอย่างรุนแรง ขณะเดียวกันก็มีประกาย
บริสุทธิ์สะท้อนอยู่ด้วย

คล้ายจะบอกว่า นายละ ตอบคำถามนี้ได้ไหม

วินาทีนั้น คิโยเซะก็ตระหนักว่าโลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าความสุข
ความงดงาม และความดีงามอยู่จริง สำหรับเขาแล้วสิ่งเหล่านั้น
ประกอบเป็นชายคนนี้

หลังจากนั้นแสงแห่งความเชื่อมั่นยังคงสาดส่องอยู่ในใจ
คิโยเซะเป็นเวลานาน คล้ายกับแสงสว่างของประกายที่ส่องลง
บนท้องทะเลอันมืดมิดท่ามกลางพายุ ถ้าแสงนั้นคอยชี้แนวทางให้
คิโยเซะมุ่งไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง

อย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลงและเป็นเช่นนี้ตลอดไป

บทที่ 1

เหล่าผู้อาศัยในหอซึกุเซโซ

ไม่เคยคิดเลยว่าการวิ่งจะมีประโยชน์แบบนี้ด้วย

พื้นรองเท้ายางกระทบพื้นแข็ง ๆ ของถนนยางมะตอย
คุราฮาระ คาเครุ ลอบยืมขณะที่รับรู้ถึงความรู้สึกได้ฝ่าเท้า

กล้ามเนื้อทั้งร่างโอบรับแรงกระแทกที่สะท้อนมาจากปลายเท้า
อย่างนิ่มนวล เสียงลมแว่วผ่านหู อุณหภูมิใต้ผิวหนังร้อนผ่าว
สมองโปร่งโล่ง ส่วนหัวใจสูบฉีดเลือดไปทั่ว ขณะที่ปอดก็รับ
ออกซิเจนอย่างไม่ติดขัด ร่างกายค่อย ๆ เบาสบายขึ้นเรื่อย ๆ
ถ้าเป็นแบบนี้จะให้วิ่งไปไกลแค่ไหนก็ได้

แต่ต้องวิ่งไปถึงไหนล่ะ แล้ววิ่งไปเพื่ออะไร

ในที่สุดคาเครุก็ตระหนักถึงเหตุผลที่ตนกำลังวิ่ง ก่อนจะ
ค่อย ๆ ลดความเร็วลง เขาเงยหูฟังความเคลื่อนไหวทางด้านหลัง
ไม่ได้ยินทั้งเสียงเอ็ดตะโรและเสียงฝีเท้าที่ไล่ตามมา มือขวาของเขา
ถือถุงขนมปังไส้หวานซึ่งส่งเสียงกรอบแกรบ ต้องรีบทำลายหลักฐาน
แล้วคาเครุก็แกะถุงขนม ขณะเดียวกันก็ออกวิ่งอีกครั้งพร้อมกับ
กินขนมปังคำโต เขาลังเลว่าจะจัดการกับถุงขนมที่กินหมดแล้ว
อย่างไรดี สุดท้ายก็ตัดสินใจยัดใส่กระเป๋าเสื้อผู้ดี

แต่ถ้ามีถุงขนมติดตัวจะกลายเป็นหลักฐานว่าเขาขโมยขนมปัง
ถึงอย่างนั้นก็ทำใจทิ้งข้างทางไม่ได้ ข้างเป็นเรื่องตลกซะจริง

คาเครุซ้อมวิ่งทุกวันไม่เคยขาดแม้จะไม่มีใครสั่งให้วิ่ง เพราะ
การวิ่งกลายเป็นกิจวัตรของคาเครุไปแล้ว ส่วนการทิ้งขยะข้างทาง
ที่ทำไม่ลงนั้น เป็นเพราะเขาถูกสอนมาตั้งแต่เด็กว่าทำแบบนี้ไม่ได้

เมื่อใดก็ตามที่คาเครุเชื่อมั่นในสิ่งใดก็จะยึดถือเรื่องนั้นตาม ที่ได้รับการสั่งสอนมา และหากเป็นเรื่องที่ตั้งใจไว้แล้ว เขาก็ จะปฏิบัติอย่างเข้มงวดยิ่งกว่าใคร

การกินขนมปังไส้หวานทำให้ระดับน้ำตาลในเลือดเพิ่มขึ้น ทำของคาเครุเริ่มแตะพื่นด้วยท่วงท่าที่ถูกต้องตามทฤษฎีอีกครั้ง เขารับรู้ถึงลมหายใจและการเต้นของหัวใจ พร้อมกับหรีดตาลง ครั้งหนึ่งแล้วมองตรงไปที่พื้นด้านหน้าเล็กน้อย มองเห็นเพียงนิ้วเท้า และเส้นสีขาวยาวบนพื้นยางมะตอยสีดำ

คาเครุวิ่งไปตามเส้น

เขาไม่ทิ้งขยะข้างทาง แต่กลับขโมยขนมปังโดยไม่รู้สึกผิด ในใจมีเพียงความอึดอ้อมที่ได้ปลอบประโลมกระเพาะอันว่างเปล่า

เหมือนสัตว์ป่าเลยแฮะ คาเครุคิด เพื่อให้วิ่งได้เร็วและ นานขึ้น เขาจึงฝึกซ้อมทุกวัน โดยวิ่งด้วยท่วงท่าที่ถูกต้องและแข็งแรง แต่เพราะความหิวทำให้เขาต้องขโมยขนมปังจากร้านสะดวกซื้อ ซึ่งเรื่องนี้คงไม่ต่างอะไรจากสัตว์ป่า เพียงแต่เขาเป็นสัตว์ป่า ที่ออกตระเวนตามเส้นทางที่กำหนดและล่าเหยื่อตามความจำเป็น

โลกของคาเครุคือการวิ่ง เป็นโลกที่ทั้งเรียบง่ายและ เปราะบาง เขาวิ่งและสะสมพลังงานเพื่อวิ่ง ชีวิตเกือบทั้งหมด จึงมีเท่านี้ ส่วนที่เหลือ ทั้งสิ่งที่เอ่ยเป็นคำพูดไม่ได้และสิ่งที่จับต้อง ไม่ได้ ล้วนเป็นเพียงความคลุมเครือ แต่บางครั้งเขาจะได้ยินเสียง ใครสักคนตะโกนอะไรบางอย่างดังมาจากความคลุมเครือนั้น

ขณะที่วิ่งอยู่บนถนนยามค่ำคืนอย่างรื่นรมย์ คาเครุก็นึกถึง ภาพที่ฉายซ้ำในหัวครั้งแล้วครั้งเล่าซึ่งเกิดขึ้นตลอดระยะเวลา เกือบหนึ่งปี ภาพที่เต็มไปด้วยอารมณ์รุนแรงและกำปั้นที่ร้าวแรง

หลายต่อหลายหมัดจนสิ่งที่มองเห็นคล้ายจะถูกย้อมด้วยสีแดงสด

บางทีนี่อาจเป็นสิ่งที่เรียกว่าความเสียใจ เสียงตะโกนที่ตั้งอยู่ในใจคงเป็นเสียงที่เขาตำหนิตัวเอง

คาเคโร่รับไม่ไหวจึงหันไปมองรอบๆ แมกไม้ที่ปลุกเสียงรายอยู่ข้างถนนแผ่กิ่งก้านเรียวกเล็กในอากาศ อีกไม่นานคงถึงเวลาที่ดอกตูมจะผลิบาน แม้ว่าตอนนี้ยังไม่มีใบสีเขียวอ่อนให้เห็นก็ตาม ตรงปลายกิ่งไม่มีดวงดาวเปล่งประกายอยู่ดวงหนึ่ง ฤกษ์ชนมบ่งที่วางเปล่าซึ่งชุกอยู่ในกระเป๋าส่งเสียงกรอบแกรบเหมือนเหยียบใบไม้แห้ง

จู่ๆ คาเคโร่ก็รับรู้ถึงบางสิ่งนอกเหนือจากตนเอง ทำให้เขาระวังตัวจนแผ่นหลังเขม็งเกลียว

สิ่งนั้นใกล้เข้ามา ไซ้แน่ๆ มีใครบางคนกำลังไล่หลังมาเสียงเอี้ยดฮาดของโลหะขึ้นสนิมใกล้เข้ามาจากทางด้านหลังต่อให้เอามือปิดหู แต่ก็ยังรับรู้ความรู้สึกนี้ผ่านผิวหนัง เขาเคยลิ้มรสความรู้สึกนี้ระหว่างการแข่งขันหลายต่อหลายครั้ง เป็นจังหวะของสิ่งมีชีวิตอื่นที่กระทบพื้นดิน เสียงหายใจและวินาทีที่กลิ่นของสายลมเปลี่ยนไป

ความตื่นเต้นที่ไม่ได้สัมผัสมานานสั่นสะเทือนร่างกายและหัวใจของคาเคโร่

แต่ที่นี่ไม่ใช่ลู่วิ่งในสนามแข่งรูปวงรีที่วิ่งได้ไม่สิ้นสุด คาเคโร่เลี้ยวตรงหัวมุมถนนซึ่งมีโรงเรียนประถมตั้งอยู่เพื่อวิ่งตัดเข้าทางลัดพร้อมกับเพิ่มความเร็วของฝีเท้าขึ้นเรื่อยๆ ใครจะยอมให้จับกันได้ว่าจะสลัดออกให้ดู

ถนนบริเวณนี้สลับซับซ้อนและเป็นถนนแคบๆ จนไม่แน่ใจว่าเป็นถนนส่วนบุคคลหรือถนนสาธารณะ แคมยังมีตรอกซอกซอย

ซึ่งเป็นทางตันอยู่หลายเส้นทาง คาเครุเลือกเส้นทางวิ่งที่ชำนาญ เพื่อไม่ให้จนมุม เขาวิ่งผ่านหน้าต่างโรงเรียนประถมที่ปิดไฟมืดสนิท คาเครุวิ่งฉิวพลางเหลือบมองมหาวิทยาลัยเอกชนที่จะเข้าเรียน ในฤดูใบไม้ผลินี้

คาเครุวิ่งมาถึงถนนที่กว้างขึ้นเล็กน้อย ชั่งใจอยู่ครู่หนึ่งว่า ควรเลี้ยวขวาเพื่อไปยังถนนคันใจหมายเลข 8 ดีไหม แต่สุดท้าย ก็ตัดสินใจวิ่งตรงไปข้างหน้ามุ่งสู่ย่านที่พักอาศัย

แล้วคาเครุก็วิ่งข้ามถนนโดยไม่รอสัญญาณไฟจราจร เสียงฝีเท้าดังเป็นจังหวะท่ามกลางความเงียบในย่านที่พักอาศัย แต่ดูเหมือนคนที่ไล่ตามจะรู้จักและคุ้นเคยพื้นที่ในย่านนี้เป็นอย่างดี จึงไล่เข้ามาเรื่อย ๆ

คาเครุตระหนักอีกครั้งว่าเขาไม่ได้กำลังวิ่ง แต่กำลังหนี ต่างหาก ความเจ็บใจถูกอยู่ที่ลำคอ เขาวิ่งหนีมาตลอด และไม่ยากหยุดวิ่งด้วย หากหยุดวิ่งตอนนี้เท่ากับเขายอมรับว่า ตัวเองกำลังหนีอยู่จริง ๆ

แสงสีชาวจางส่องบริเวณเท้า โดยแหล่งกำเนิดแสงที่กว้าง ไปมานั้นอยู่ใกล้แผ่นหลังของคาเครุ

บันจิกรยานตามมานั้นเหวอ ในที่สุดเขาก็รู้ตัวจึงวิ่งเล็กน้อย เดิมทีก็ได้ยินเสียงโลหะดังเอี้ยดฮึดอย่างชัดเจน แต่เขากลับไม่ถูกคิดเลยว่าคนที่ไล่ตามมานั้นอาจใช้จิกรยาน ทั้งที่ประสบการณ์ น่าจะทำให้เขารู้ดีอยู่แล้วว่าไม่มีใครวิ่งตามความเร็วของเขาทัน

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่ในใจของคาเครุรู้สึกล้ายถูกบางสิ่ง บางอย่างที่น่ากลัวและคลุมเครือไล่ล่า เขาจึงตั้งหน้าตั้งตารับ อย่างบ้าคลั่ง

จุ ๆ ก็รู้สึกตัวเองทำเรื่องไร้สาระ เขาจึงเหลียวไปมองด้านหลัง

แล้วก็เห็นชายหนุ่มปั่นจักรยานแม่บ้านที่มีตะกร้าด้านหน้า ความมืดทำให้มองเห็นสีหน้าของเขาค่อนข้างไม่ชัด ดูเหมือนจะไม่ใช่นักงานร้านสะดวกซื้อ เขาค่อนข้างไม่ได้สวมผ้ากันเปื้อน แต่ใส่เสื้อโตทะเลและรองเท้าแตะซึ่งตอนนี้กำลังปั่นจักรยาน

อะไรกันเนี่ย

คาเครุลดความเร็วลงเพื่อมองให้แน่ใจ รถจักรยานส่งเสียงเหมือนกังหันวิดน้ำ ขณะเดียวกันชายคนนั้นก็ปั่นจักรยานขึ้นมาติดคู่จนมาอยู่ข้าง ๆ คาเครุ

คาเครุมองอีกฝ่ายด้วยหางตา ใบหน้าเกลี้ยงเกลา ผมเปียขึ้นเหมือนเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ในตะกร้าจักรยานมีถังใส่อุปกรณ์อาบน้ำสองชุด ชายคนนั้นหันมองคาเครุเป็นระยะ โดยเฉพาะช่วงขาตอนที่เขากำลังวิ่ง คาเครุขุ่นลุกทันที อย่าบอกนะว่าเป็นพวกโรคจิต

ชายคนนั้นปั่นจักรยานตามมาเงียบ ๆ โดยปั่นอยู่ข้าง ๆ และรักษาระยะห่างเล็กน้อย ขณะเดียวกันคาเครุก็ประเมินท่าทีของอีกฝ่ายพลางวิ่งโดยรักษาเพซ¹ ของตัวเองเอาไว้ พนักงานร้านสะดวกซื้อให้वानให้ช่วยไล่จับหรือเปล่า หรือว่าจะไม่เกี่ยวข้องกัน อาจเป็นแค่คนที่ผ่านมาแถวนี้ก็ได้ ขณะที่ความกังวล ความตึงเครียด และความหงุดหงิดของคาเครุใกล้ถึงขีดสุดนั่นเอง เสียงนุ่มกึ่งดังแว่วเข้ามาในหูคล้ายกับเสียงคลื่นที่ดังมาจากไกล ๆ

“ขอบวักเหวอ”

¹ หน่วยวัดอัตราความเร็วในการวิ่งต่อหนึ่งกิโลเมตร

คาเครุหยุดชะงักอย่างประหลาดใจ คล้ายกับถนนเบื้องหน้าหายไประลอกคลื่น เหมือนว่าเขายืนอยู่ริมหน้าผาอย่างสับสนและตื่นตระหนก

เขายืนนิ่งท่ามกลางความมืดในย่านที่พักอาศัย เสียงหัวใจดังก้องอยู่ในหู ขณะที่รถจักรยานที่ปั่นอยู่ข้างๆ ก็เบรกกะทันหัน จนเกิดเสียงแหลมสูง คาเครุจ้องไปหน้านั้น ขณะที่ชายคนนั้นซึ่งยังคงคร่อมจักรยานก็จ้องคาเครุเช่นกัน ในที่สุดคาเครุก็ตระหนักว่าคำถามเมื่อครู่มาจากชายคนนี้

“อย่าหยุดกะทันหันสิ วิ่งต่ออีกหน่อย”

พูดจบชายคนนั้นก็เริ่มปั่นจักรยานซ้ำๆ อีกครั้ง ทำไมต้องทำตามคำพูดของคนแปลกหน้าด้วย คาเครุนึกในใจ ทว่าขาของเขากลับเริ่มขยับตามชายคนนั้นคล้ายกับถูกอะไรบางอย่างชักจูง

คาเครุมองแผ่นหลังของชายที่สวมเสื้อโดดทะเล ในใจเกิดความไม่พอใจและประหลาดใจปะปนกัน ไม่มีใครถามเขาเรื่องชอบหรือไม่ชอบวิ่งมานานแล้ว

หากตอบด้วยท่าทางสบายๆ ว่า “ชอบ” ก็คงคล้ายๆ กับมีของโปรดมาเสิร์ฟบนโต๊ะอาหาร หรือหากตอบอย่างเย็นชาว่า “ไม่ชอบ” ก็คงเหมือนการโยนขยะไม่ติดไฟลงในตะกร้าถังขยะสำหรับคาเครุแล้วเขาทำไม่ได้ทั้งสองอย่างและคิดว่าตอบคำถามนี้ไม่ได้ เขาวิ่งอย่างต่อเนื่องวันแล้ววันเล่าทั้งที่ไม่มีที่ไหนอยากไปเป็นพิเศษ แล้วคนแบบนี้จะกล้ายืนยันว่าชอบหรือไม่ชอบวิ่งได้หรือ

การวิ่งเคยเป็นความสุขที่เรียบง่ายสำหรับคาเครุ แต่นั่นเป็นเรื่องสมัยเด็กที่เขาวิ่งเล่น เหยียบพื้นหญ้าไปตามทุ่งนาและภูเขา หลังจากนั้นชีวิตของเขาก็จำกัติดูแลในสนามรูปวงรี ต้องตื่น

ต่อสู้กับเวลาไม่ลดละ จนกระทั่งแรงระเบิดในวันนั้นได้ทำลายทุกสิ่ง
ที่เขาสั่งสมมาจนแหลกเป็นผุยผง

ชายคนที่ปั่นจักรยานค่อย ๆ ลดความเร็ว ในไม่ช้าก็หยุด
ตรงหน้าร้านขายของเล็กๆ ซึ่งปิดประตูเหล็กแล้ว คาเครุเองก็หยุดวิ่ง
เช่นกัน เขายึดกลัมนี้อึดด้วยท่าทางๆ ตามความเคยชินเช่นเดิม
ขณะที่ชายคนนั้นซื้อชาเย็นจากตู้ขายของอัตโนมัติที่เปิดไฟสว่าง
แล้วโยนเครื่องดื่มกระป๋องนั้นให้คาเครุ ทั้งคู่นั่งยองๆ ข้างกันบนพื้น
หน้าร้านโดยไม่มีใครชวนใคร คาเครุรับรู้ถึงความเย็นจากกระป๋อง
ที่อยู่ในมือซึ่งกำลังดูดซับความร้อนจากร่างกายของเขา

“วิ่งได้ดี”

หลังจากเฝ้ายอมอยู่สักพัก ชายคนนั้นก็พูดขึ้น “เมื่อก็ขอโทษด้วย”
ทันใดนั้นเขาก็ยื่นมือไปจับน่องของคาเครุซึ่งสวมกางเกงยีน
ถึงหมอนี่จะโรคจิตแต่ก็ช่างเถอะ คาเครุปล่อยเลยตามเลยโดยปล่อยให้
ชายคนนั้นสัมผัสผ้าของตน ตอนนั้นคาเครุคอแห้งมากจึงดื่มน้ำชา
ที่ชายคนนั้นซื้อให้จนหมดในคราวเดียว

ชายคนนั้นตรวจกลัมนี้อบบริเวณขาของคาเครุอย่างเป็นระบบ
คล้ายกับแพทย์ที่กำลังตรวจหาเนื้องอก จากนั้นเขาก็เงยหน้าและ
มองคาเครุตรงๆ

“ทำไมถึงขโมยของล่ะ”

“...นายเป็นใคร”

คาเครุโยนกระป๋องเปล่าลงในถังขยะที่อยู่ใกล้ๆ แล้วถาม
เสียงห้วน

“ฉันชื่อคิโยสะ ไโฮจิ นักศึกษาปี 4 คณะอักษรศาสตร์
มหา'ลัยคันเซ”

นั่นเป็นมหาวิทยาลัยที่คาเครุกำลังจะเข้าเรียน คาเครุจึงตอบกลับอย่างชัดเจนว่า

“คุราฮาระ คาเครุ...ครับ”

สมัยเรียนมัธยมต้นตอนทำกิจกรรมชมรม เขาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่มีลำดับชั้นเข้มงวดแบบทหาร ทำให้เขาติดนิสัยพูดจาสุภาพกับรุ่นพี่

“ชื่อคาเครุ² เนี่ย เข้าทำดีนะ”

จู่ๆชายที่ชื่อคิโยเสะ ไสจิ ก็เรียกชื่อคาเครุทันที “พักอยู่แถวนี้เหอะ”

“ผมจะเข้าเรียนที่มหา'ลัยคันเซในเดือนเมษายนครับ”

“หา!”

คาเครุมองเมื่อเห็นแววตาที่เป็นประกายประหลาดของคิโยเสะ เขาคนนี้นับจากรยานไล่ตามมา แล้วจู่ๆก็มาจับขาของคนที่ไม่รู้จักมาก่อน สงสัยคงผิดปกติดิจจริง ๆ นั่นแหละ

“เงินขอตัวนะครับ ขอขอบคุณที่เลี้ยงน้ำชา”

คาเครุทำท่าจะลุกขึ้น แต่คิโยเสะไม่ยอม เขาดึงชายเสื้อของคาเครุแล้วพยายามดึงให้นั่งลงข้างกัน

“คณะไหน”

“...คณะสังคมศาสตร์”

“แล้วทำไมถึงขโมยของล่ะ”

กลับมาเรื่องเดิม คาเครุนั่งลงอีกครั้งคล้ายกับนักบินอวกาศที่ไม่อาจหนีแรงโน้มถ่วง

² แปลว่าวิ่ง

“ถามจริง ๆ จะเอาอย่างไรกันแน่ คิดจะข่มขู่ผมหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น แต่คิดว่าถ้านายมีเรื่องเดือดร้อน ฉันอาจช่วยอะไรได้”

คาเคระวังตัวมากขึ้น ไม่มีใครพูดแบบนี้เพียงเพราะหวังดี
ดังนั้นคิโยเสะต้องมีเจตนาแอบแฝงแน่นอน

“ในเมื่อรู้แล้วว่าเป็นรุ่นน้อง คงปล่อยเลยตามเลยไม่ได้...
เดือดร้อนเรื่องเงินใช่ไหม”

“ครับ”

คาเคระหวังว่าอีกฝ่ายจะให้ยืมเงิน แต่หากมองจากสิ่งที่
คิโยเสะมีอยู่ ดูเหมือนจะมีเพียงถังใส่อุปกรณ์อาบน้ำสองใบ
กับเศษเงินอีกเล็กน้อย แถมคิโยเสะยังไม่มีท่าทีจะควักเงินออกมา
ด้วย แต่แล้วเขาก็ถามต่อ

“แล้วเงินที่ทางบ้านส่งให้ล่ะ”

“เงินที่ได้มาเป็นค่าทำสัญญาเช่าห้องพัก แต่ผมเอาไป
เล่นไพ่จนกระຈอกหมดแล้ว คงต้องอาศัยนอนที่มหา'ลัยไปก่อน
จนกว่าจะได้เงินของเดือนหน้าครับ”

“อาศัยนอนหรือ”

คิโยเสะโน้มตัวเข้าใกล้และจ้องช่วงขาของคาเคระเหม็งพลาง
คิดอะไรบางอย่าง คาเคระฮึดอัดและเริ่มขยับนิ้วเท้าที่อยู่ในรองเท้า
ผ้าใบไปมา

“แยะเลยนะ”

หลังจากนั้นคิโยเสะก็พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “จั้น เดียว
แนะนำอพาร์ทเมนต์ที่ฉันอยู่ให้ มีห้องว่างอยู่ห้องนึงพอดี ชื่อหอ
ชิกุเซอิ อยู่ใกล้ ๆ เอง เดินไปมหาวิทยาลัยแค่ 5 นาที ค่าเช่า

ก็แค่ 30,000 เยน”

“30,000 เยน?”

คาเครุเผลอสั่งเสียง ค่าเช่าถูกขนาดนี้ต้องมีอะไรปิดบัง
อยู่แน่ๆ คาเครุตัวสั่นเมื่อจินตนาการถึงชั้นเก็บของที่มีเลือดซึม
ออกมาทุกคืน และเงาสีขาวที่คืบคลานอยู่ตรงโถงทางเดินอันมืดมิด
ของอพาร์ทเมนต์ คาเครุอยู่ในโลกของความเร็วซึ่งวัดเป็นตัวเลข
ด้วยอุปกรณ์จับเวลา ใฝ่มองความสำเร็จในการสร้างกล้ามเนื้อ
ที่เหมาะสมการวิ่งอย่างมุ่งมั่นไม่เว้นวัน แต่คาเครุไม่ถูกกับเรื่องลึกลับ
ซึ่งหาที่ไปที่ไปไม่ได้อย่างวิญญาณและเรื่องเหนือธรรมชาติ

ส่วนคิโยสะเข้าใจว่าเสียงร้องอันเจ็บปวดของคาเครุ นั้น
เป็นเสียงคร่ำครวญของคนหมดตัวจากการเล่นโป๊กเกอร์จอก

“ไม่ต้องห่วง เดี่ยวจะช่วยบอกเจ้าของหอว่าขอจ่ายค่าเช่า
ทีหลัง แถมที่หอซึกุเซโซก็ไม่ต้องวางมัดจำด้วย”

คิโยสะพูดเองเออเอง เขาทั้งกระป๋องเปล่าแล้วลุกขึ้นยืน
ปิดขาคังจักรยานขึ้น ส่วนคาเครุกลับยิ่งสงสัยหอซึกุเซโซที่ขาย
แปลกหน้าแนะนำ ขณะเดียวกันคิโยสะก็เร่งให้คาเครุขึ้น “เฮ้ เร็ว
เดี๋ยวพาไป

“แต่ก่อนอื่นต้องไปเอาสัมภาษณ์ของนายก่อนนี้นะ นอน
ตรงไหนในมหาวิทยาลัยละ”

ข้างโรงยิม โดยหลบแดดหลบฝนอยู่ใต้บันไดคอนกรีต
ที่อยู่ด้านนอก ส่วนสัมภาษณ์ที่คาเครุนำมาจากบ้านเกิดนั้น ทั้งหมด
อยู่ในกระเป๋ากีฬาเพียงใบเดียว เขาคิดว่าถ้ามีของจำเป็นต้องใช้
ก็ค่อยให้ที่บ้านส่งมาทีหลัง คาเครุออกจากบ้านมาโตเกียวย่าง
กะทันหัน โดยที่ยังหาที่พักไม่ได้ แคมป์แรกที่มาถึงก็ไปร้าน

ไฟนกระจอกแล้วเล่นจนหมดตัว

ถึงอย่างนั้นเขากลับไม่หวาดกลัวหรือกังวลใด ๆ การใช้ชีวิต
ตัวคนเดียวในที่ที่ไม่มีคนรู้จักไม่ใช่เรื่องยากลำบากสำหรับเขา
ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกเป็นอิสระด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม ในใจ
ก็อยากหาที่พักให้ได้ก่อนพิธีปฐมนิเทศ พอคนที่กับชีวิตที่ต้อง
ขโมยของจากร้านสะดวกซื้อระหว่างวิ่งออกกำลังกายแบบนี้

เมื่อเห็นคาเครุลุกขึ้นยืนอย่างว่องไว คิโยเสะก็พยักหน้า
อย่างพอใจ เขาไม่ได้ขึ้นคร่อมจักรยานแต่เดินลงไปแทน ใช้จักรยาน
ส่งเสียงดัง ขณะที่แสงไฟริมถนนส่องสว่างมายังเสื้อโตะเทระซึ่ง
แขนเสื้อหลุดลุ่ยของคิโยเสะ

เป็นเรื่องแปลกที่คิโยเสะสนใจการวิ่งของคาเครุมากถึงเพียงนี้
แต่กลับไม่ถามว่าเคยมีประสบการณ์กรีฑามาก่อนไหม และไม่ได้
พูดให้คาเครุเลิกขโมยของ คาเครุจึงตัดสินใจส่งเสียงเรียกคิโยเสะ
ที่เดินนำอยู่ด้านหน้า

“คิโยเสะ ทำไมถึงมาทำดีกับผมขนาดนี้ครับ”

คิโยเสะหันกลับมาพร้อมกับเผยรอยยิ้มน้อย ๆ คล้ายกับ
คนที่ได้พบวิชาชีพซึ่งแตกยอดขึ้นมาจากรอยแยกของพื้นยางมะตอย
“นายเรียกฉันว่าไฮจิก็ได้”

คาเครุจึงปล่อยเลยตามเลย แล้วเร่งฝีเท้าเดินมาอยู่ข้าง ๆ
คิโยเสะที่กำลังลงจักรยาน ถึงจะเป็นอพาร์ทเมนต์ราคาถูก หรือ
คนที่พักจะแปลกขนาดไหน ก็คงดีกว่าที่นอนข้างถนนละกัน

อพาร์ทเมนต์เก่ากว่าที่จินตนาการไว้

“...ไฮจิ ที่นี้เหวอครับ”

“ใช่ ที่นี่คือหอซึกุเซโซ พวกเราเรียกว่า ‘อาโอทาเกะ’ นะ”

คิโยเสะเงยหน้ามองอาคารตรงหน้าด้วยท่าทางภูมิใจ ขณะที่คาเครุตะลิ่ง เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นอาคารไม้เก่าแก่ที่ไม่ใช่มรดกทางวัฒนธรรม

อาคารไม้สองชั้นที่สร้างอย่างหยาบ ๆ ดูเหมือนจะพังได้ทุกเมื่อ แต่บิโตะไม่อยากเชื่อว่ามีคนพักอยู่ที่นี่ ทว่าหน้าต่างหลายบานกลับมีแสงไฟพลุดาเปิดอยู่จนน่าตกใจ

หอซึกุเซโซตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างมหาวิทยาลัยกับโรงอาบน้ำ “สิริโนะยู” พอดี

เมื่อเดินออกจากตรอกจะพบกับย่านที่มีอพาร์ตเมนต์ซึ่งเพิ่งสร้างใหม่และเรือกสวนไร่นาแบบดั้งเดิมปะปนกันอยู่ หอซึกุเซโซตั้งอยู่บริเวณนั้นโดยมีรั้วต้นไม้สีเขียวล้อมรอบ หอนี้ไม่มีประตู จึงมองเห็นด้านในผ่านช่องว่างของรั้วต้นไม้

ด้านหน้าเป็นส่วนกว้างปูด้วยหินกรวด ทางซ้ายมีบ้านชั้นเดียวตั้งอยู่ด้านในสุด ดูเหมือนจะเป็นที่พักของเจ้าของหอ อาจเพราะเพิ่งเปลี่ยนกระเบื้องใหม่ หลังคาจึงสะท้อนแสงดาวเป็นประกาย ส่วนอาคารที่ตั้งอยู่ทางขวาคือหอซึกุเซโซที่พูดถึง

“ที่นี่มีทั้งหมด 9 ห้อง ถ้าคาเครุมาอยู่ด้วย ห้องก็เต็มพอดี”

คิโยเสะย่ำเท้าบนหินกรวดขณะพาคาเครุไปที่หน้าประตูทางเข้าหอซึกุเซโซ ซึ่งเป็นประตูบานเลื่อนไม้ระแนงติดกระจกแผ่นบาง โคมไฟนอกอาคารกะพริบถี่ ๆ ภายในกล่องครอบไฟทรงยาวมีซากแมลงปีกแข็งทับถมกันอยู่ คาเครุอาศัยแสงไฟที่มีดสลัวอ่านป้ายไม้เก่า ๆ ซึ่งแขวนอยู่ข้างประตูทางเข้า ป้ายนั้นมีตัวอักษรโยะโยะซึ่งเขียนคำว่า “ซึกุเซโซ”

คิโยสะจะจดจกรยานแบบขอไปที่ จากนั้นก็นับถึงสี่อุปกรณ์
อาบนํ้าทั้งสองใบซึ่งซ้อนกันใต้รักแร้ ก่อนยื่นมือไปจับประตู
บานเลื่อน

“เดี๋ยวฉันแนะนำให้คุณรู้จักคนที่พักอยู่ที่นี่ ทุกคนเป็นนักศึกษา
มหา’ลัยคันเซ”

ส่วนประตูนี้ต้องมีเทคนิคในการเปิดนิดหน่อย คิโยสะพูด
พลางจับประตูบานเลื่อนให้เปิดออกโดยยกประตูขึ้นเล็กน้อย

เมื่อเข้าไปข้างในก็พบพื้นคอนกรีต ด้านข้างวางตู้รองเท้า
แบบมีบานปิด ดูเหมือนจะใช้เป็นตู้จดหมายไปในตัว โดยบานปิด
มีช่องสอดเอกสารเรียวยาวและมีหมายเลขห้องซึ่งเขียนบนกระดาษ
ด้วยลายมือหวัดๆ และแปะเทปกาวเอาไว้ กระดาษทุกแผ่นซีดจาง
เป็นสีน้ำตาลจากการถูกแดดเลียย เมื่อคาเครุไล่สายตาไปตาม
ตู้รองเท้าจึงรู้ว่าชั้นหนึ่งมีสี่ห้อง ส่วนชั้นสองมีห้าห้อง

บันไดชั้นที่สองอยู่ทางขวาของประตูทางเข้า ยังไม่ทันได้
เดินขึ้นไปก็รู้ได้ทันทีว่าบันไดนี้แข็งแรง น่าแปลกที่อาคารหลังนี้
ยังใช้งานได้จนถึงตอนนี้โดยที่ไม่พังครืนลงมา

คิโยสะถอดรองเท้าและวางไว้บนพื้น แล้วเร่งคาเครุ “เข้า
เข้ามาสิ” คาเครุจึงเก็บรองเท้าไว้ในตู้หมายเลข “103” ตามที่
คิโยสะบอก

“ไฮจิกกลับมาแล้วเหรอ”

ตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงพูด คาเครุสะดุ้งและหันมองรอบๆ
แต่ไม่มีใครอยู่ ส่วนคิโยสะซึ่งอยู่ข้างๆ ก็เลิกคิ้วด้วยความสงสัย

“ทางนี้ๆ”

ได้ยินเสียงเรียกอีกครั้ง คาเครุกับคิโยสะจึงเงยหน้ามอง

เพดาน เพดานบริเวณประตูทางเข้ามีรูขนาดเท่ากำปั้นและมีดวงตาที่ฉายแววซุกซนของใครบางคนมองลอดผ่านรูนั้น คงมีใครแอบเฝ้าหน้ากับรูนั้น

“โຈຈີ”

คิโยเสะพูดเสียงต่ำ “นั่นรูอะไร”

“เปลือยเป็นรูนะ”

“จะขึ้นไปเดี๋ยวนี้ รออยู่ตรงนั้นละ”

คิโยเสะเด็ดดาด แต่กลับเดินขึ้นบันไดด้วยฝีเท้าแผ่วเบา ไม่ให้เกิดเสียง คาเครุลังเลก่อนตัดสินใจตามคิโยเสะไป แต่พอเขาเหยียบขึ้นบันไดก็เกิดเสียงดังเอี๊ยดอาดจากพื้นไม้ที่ผ่านการใช้งานมายาวนาน

คาเครุเดินขึ้นจนถึงชั้นบนสุดของบันไดที่ทั้งชั้นและมีดีเขามองสภาพของชั้นสอง เพดานสูงกว่าที่คิด มีประตูสองบานอยู่ด้านข้างบันได ดูเหมือนจะเป็นห้องสุขากับห้องน้ำ ถัดจากนั้นมีห้องพักอีกสองห้อง ส่วนฝั่งตรงข้ามบันไดมีห้องพักอีกสามห้องและตรงกลางเป็นโถงทางเดิน ทุกห้องเจียบสนิท แต่มีแสงลอดออกมาจากห้องหนึ่งซึ่งเป็นห้องที่อยู่ตรงข้ามบันได บ้ายที่ติดอยู่ตรงประตูหน้าห้องเขียนหมายเลข “201”

คิโยเสะตรงดิ่งไปที่ห้อง 201 และเปิดประตูทันทีโดยไม่เคาะ ส่วนคาเครุลอบมองเข้าไปในห้องจากประตูที่เปิดค้างไว้อย่างกริ่งเกรง

ห้อง 201 มีขนาดประมาณสิบสี่ทาทามิ³ ตรงกลางวางโต๊ะญี่ปุ่นเสมือนแนวกั้น ขณะที่ชายขวามีฟุตง⁴ ปูอยู่ ดูเหมือน

³ หนึ่งสี่ทาทามิมีขนาดโดยประมาณ 1.62 ตารางเมตร

ห้อง 201 จะมีผู้พักสองคน รอบ ๆ ฟุตงในแต่ละฝั่งมีข้าวของส่วนตัว
อย่างพวกหนังสือวางเกลื่อน

แต่สิ่งที่สะดุดตาทิ้งกว่าคือเจ้าของห้อง นั้นเพราะมีผู้ชาย
สองคนซึ่งมีหน้าตาเหมือนกันทุกกระเบียดนิ้วมองตรงมาด้วยสายตา
ขอความเห็นใจ พวกเขาเป็นฝาแฝดที่เหมือนกันมาก คาเครุ
มองใบหน้าเจ้าของห้อง 201 ทั้งสองคนเทียบกันเพื่อหาจุดแตกต่าง

“บอกแล้วใช่ไหมว่าให้ระวัง ใครเป็นคนทำ”

คิโยสะทำสะเอวและพูดเสียงเข้ม ฝาแฝดโน้มตัวเข้าหา
แล้วพูดพร้อมกัน

“พี่เป็นคนทำ”

“ใจจิต่างหาก”

“พี่ชี้โกง โยนความผิดให้คนอื่นได้ไง”

“แต่คนที่ทำให้นั้นใหญ่กว่าเดิมคือนายไม่ใช่หรือไง”

“ผมแค่เผลอเหยียบบรูที่พี่ทำไว้ต่างหาก”

ทั้งคู่เหมือนกันมาก แม้แต่โทนเสียงก็ยังคงคล้ายกัน คิโยสะ
ยกมือขวาขึ้นเล็กน้อยเพื่อปรามฝาแฝดให้หยุดพูด

“เตือนแล้วใช่ไหมว่าไม้กระดานใกล้ประตุมันเปราะ”

ห้อง 201 เป็นห้องที่ปูเสื่อทาทามิ ซึ่งตำแหน่งอยู่เหนือประตู
ทางเข้าออกพอดี พื้นห้องจึงปูด้วยไม้กระดาน เมื่อได้ยินคำบ่น
ของคิโยสะ ทั้งคู่จึงพยักหน้าพร้อมกัน

“ก็ระวังแล้วนะ”

“นี่เดินแบบปกติเลยนะ ปกติเลย แต่จู่ ๆ ก็หักดังเป๊าะ”

⁴ ฟูกนอนสไตล์ญี่ปุ่นที่พับเก็บได้

คิโยเสะหัวเราะหึ

“ถ้าเดินแบบปกติ พื้นจะทะลุจนเป็นรูเหวอ ต่อไปให้เดินระวังมากกว่านี้ เข้าใจไหม”

ฝ่าแผลพยักหน้าอีกครั้ง คิโยเสะคุกเข่าบนพื้นอย่างระมัดระวังแล้วตรวจดูความเสียหาย

“เฮ้อ ไฮจิ”

ฝ่าแผลคนหนึ่งเอ่ยเรียกคิโยเสะอย่างเกรงใจ

“มีอะไร”

“นั่นใครเหวอ”

ฝ่าแผลมองไปที่คาเครุซึ่งยืนนิ่งอยู่ตรงประตู

“อ้อ”

คิโยเสะหันกลับไปมองคาเครุเหมือนนึกขึ้นได้ “คนนี่ชื่อคุราฮาระ คาเครุ เปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิปีนี้จะขึ้นปี 1 มหา'ลัยคันเซเหมือนพวกนาย ตั้งแต่วันนี้เขาจะมาอยู่ที่นี่”

คาเครุก้าวเข้าห้องแล้วหยุดยืนข้างโต๊ะญี่ปุ่น ก่อนจะกำศีรษะให้เล็กน้อย

“ฝากตัวด้วย”

“ยินดีที่ได้รู้จัก” ฝ่าแผลพูดขึ้นพร้อมกัน

“คาเครุ ทั้งสองคนนี่คือพี่น้องสองใจ คนพี่ชื่อโจทาโร่ คนน้องชื่อโจจิโร่”

เมื่อได้รับการแนะนำตัว ฝ่าแผลก็กำศีรษะให้ตามลำดับ หากพวกเขาเปลี่ยนตำแหน่งยังคงแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร

“เรียกผมว่าโจจิ แล้วเรียกพี่ว่าโจตะก็ได้”

โจจิโรชวนคุยด้วยท่าทางเป็นกันเอง “ทุกคนเรียกกันแบบนี้”

“ทำอะไรกับรู้นั้นได้ไหมนะ ว่าไฉนคะ”

โจทก์โรเปลี่ยนเรื่องคุยด้วยท่าทางสบายๆ “อืม...” คาเครุ
ครุ่นคิด เขาถูกฝ่าแผลพุทรวิวไสไม่ยังจนหัวหมุนไปหมด

แต่แล้วคิโยเสะก็ลุกขึ้นยืน

“หานิตยสารมาปิดไว้ก่อนละกัน”

เขามองรู้นั้น “ตอนเหยียบไม้กระดานได้ผลตรงไหน
หรือเปล่า”

“เรื่องนั้นหายห่วง”

ฝ่าแผลสายสิริระง้อมกัน เมื่อทั้งคู่เห็นว่าคิโยเสะหายโกรธ
แล้วก็มิสึหน้าโล่งออกอย่างเห็นได้ชัดเจน

การที่ฝ่าแผลมีท่าทีเกรงอกเกรงใจมากขนาดนี้ แสดงว่า
ไฮจิคงเป็นขาใหญ่ประจำหอซึกุเซอิสินะ เมื่อคิดถึงอนาคตที่ต้อง
ใช้ชีวิตร่วมกันในอพาร์ทเมนต์เก่าๆ แห่งนี้ คาเครุก็ถอนหายใจ
อย่างหนักใจ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็หนีไม่พ้นเรื่องการแบ่งผักแบ่งฝ่าย
และความสัมพันธ์แบบลำดับขั้นสินะ

“ฉันยังไม่ได้พาคาเครุไปดูห้องเลย แต่ขอรับรองละ จากนั้นช่วย
อย่าทำให้อาโอทาเกะเสียหายไปมากกว่านี้”

คิโยเสะพูดทิ้งท้ายแล้วออกจากห้อง 201 ส่วนโจตะและโจจิ
มองส่งคาเครุออกจากห้อง

“ไม่ทันไรความก็แตกแล้วว่าหอใกล้พังเต็มที”

“แต่ถ้าได้มาอยู่จริง ๆ ที่นี้ก็เยี่ยมสงบดีนะ”

คาเครุก็เอ่ยราตรีสวัสดิ์กับฝ่าแผลที่พุทคุยกกัน แล้วเดิน
ลงบันไดตามคิโยเสะ

คงจะจริงที่หอซึกุเซอิเงียบสงบ เพราะทั้งๆ ที่ฝ่าแผลส่งเสียง

อะอะขนาดนั้น แต่กลับไม่มีผู้อาศัยคนอื่น ๆ ออกมา มีเพียงเสียงแซก ๆ จากต้นไม้ซึ่งปลูกอยู่รอบ ๆ และเสียงรถยนต์ที่นาน ๆ จะแล่นผ่านมา สายลมยามค่ำคืนในฤดูใบไม้ผลิซึ่งอากาศเริ่มอบอุ่นพัดผ่านเข้ามาทางประตูที่เปิดทิ้งไว้ หอบเอากลิ่นดินจากเรือกสวนไวนาที่อยู่ใกล้ ๆ เข้ามาด้วย

คาเครุฮิยาบกระเป๋ากีฬาที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมา รูโหว่เหนือศีรษะถูกปิดด้วยนิตยสารซึ่งภาพปกเป็นผู้หญิงในชุดว่ายน้ำ แสงที่ลอดจากห้องของฝาแฝดหายไปแล้วทำให้บริเวณโถงทางเข้ามืดสลัว

ในที่สุดคาเครุก็มีเวลาสำรวจชั้นหนึ่งของหอซึกุเซโซ ดูเหมือนชั้นนี้จะแบ่งห้องไม่ต่างจากชั้นสอง โดยจากประตูทางเข้าจะมีโถงทางเดินทอดยาวไปจนสุด

ทางซ้ายของโถงทางเดิน นับจากห้องที่อยู่ใกล้ประตูทางเข้าประกอบด้วยห้องครัว ห้อง 101 และห้อง 102 เรียงตามลำดับ โดยห้อง 201 ที่ฝาแฝดพักนั้นอยู่เหนือประตูทางเข้าและห้องครัวพอดี ดังนั้นชั้นสองจึงมีห้องมากกว่าชั้นล่างหนึ่งห้อง โดยห้อง 101 ซึ่งเป็นห้องพักของคิโยเสะอยู่ด้านล่างห้อง 202 และห้อง 102 ก็อยู่ตรงกับห้อง 203

ส่วนทางขวาของโถงทางเดินชั้นหนึ่งจะเหมือนชั้นสอง นั่นคือด้านข้างบันไดมีประตูสองบานซึ่งเป็นห้องสุขากับห้องน้ำ โดยห้อง 103 และห้อง 104 อยู่ลึกเข้าไปด้านใน ตำแหน่งของแต่ละห้องจะอยู่ด้านล่างห้อง 204 และห้อง 205 ตามลำดับ

คาเครุกำลังจะเดินไปตามทางซึ่งคิโยเสะเดินนำ ทว่ากลับตกใจจนได้แต่ยืนนิ่งอยู่กับที่ เพราะด้านในสุดของโถงทางเดินชั้นหนึ่งมีควีนส์ชาวนาลอยอยู่อย่างผิดปกติ